

Tuần Báo Vô Vi

6 tháng 3 năm 2011

Số 19

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bão bùng chuyển động khắp nơi nơi tại sao ?
- 2) Vậy làm sao yên ?
- 3) Lúc này Bé thiền nhiều giờ trong đêm có ích gì không ?
- 4) Chúng sanh hướng ngoại tự bỏ quên vị trí tâm linh của chính mình thì sao ?
- 5) Những người thiếu niềm tin tại sao ?
- 6) Hôm nay Bé lại lên đường ra về, Bé nghĩ sao về những người ở lại ?
- 7) Bé từ già bạn đạo Pháp về Montreal trên chuyến bay có gì lạ ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 02 tháng 09 năm 1992 1) Hỏi : <i>Bão bùng chuyển động khắp nơi nơi tại sao ?</i> Đáp : Thừa, bão bùng chuyển động khắp nơi nơi cũng do loài người càng ngày càng đông, tham vọng càng ngày càng lớn, làm ô nhiễm cả không khí của Trời Đất, sự chuyển động của vũ trụ chuyển mạnh bất cứ lúc nào.	Ngày 02 tháng 09 năm 1992 2) Hỏi : <i>Vậy làm sao yên ?</i> Đáp : Thừa, mặt đất rất khó có ngày yên, cũng như xác của loài người rất khó yên, chỉ có người tu thiền bằng lòng hy sinh nhịn nhục thì lúc chết mới được yên về phần hồn, biết trước được sự sống của trần gian là giả tạm, bằng lòng học hỏi để tự thắng hoa phần hồn, dứt khoát trần tâm thì mới tránh được sự khổ nạn về sau. Kệ: Thực hành chơn pháp tự giải mau Khó khổ trần gian điểm tô màu Cao sâu tâm đạo người người có Thực hiện chơn tâm rõ nhiệm màu.
Ngày 03 tháng 09 năm 1992 3) Hỏi : <i>Lúc này Bé thiền nhiều giờ trong đêm có ích gì không ?</i> Đáp : Thừa, lúc này Bé thiền nhiều giờ trong đêm rất ích lợi cho khối óc phát triển, hướng về Trời Phật là nơi mục đích cuối cùng của Bé, óc nhẹ tâm an khỏe mạnh thanh quang sáng suốt dồi dào và thanh tịnh, xác tâm ổn định, những người được gần Bé sẽ vui hơn. Những người đối diện với Bé như Bé đang bao trùm họ, trong nguyên lý thương yêu và xây dựng, tâm trí lúc nào cũng sẵn sàng ban bố cho họ sự bình an của tâm hồn. Kệ: Nguyên lý thương yêu vẫn sanh tồn Ai minh ai hiểu tránh ác ôn Tâm điển bang giao tình sáng suốt Hướng thượng cùng tu hưởng sanh tồn.	Ngày 04 tháng 09 năm 1992 4) Hỏi : <i>Chúng sanh hướng ngoại tự bỏ quên vị trí tâm linh của chính mình thì sao ?</i> Đáp : Thừa, tự bỏ quên vị trí tâm linh của chính mình, thì không khác gì người khát nước, quần quai trên vật chất, tình tiền duyên nghiệp, không tìm ra định hướng cho chính mình, cảm thấy thiếu thốn và chỉ biết than khổ! Nhưng chẳng biết giá trị của sự khổ là duyên độ hành cho sự tiến hóa của tâm linh, triền miên trong khổ nhiên hậu mới thức giác chính mình sai. Kệ: Triền miên trong khổ thấy rõ ai Động loạn mê say chính lỗi Ngài Hồn không thức giác triền miên khổ Mục đích không thành lỗi tại ai?
Ngày 05 tháng 09 năm 1992 5) Hỏi : <i>Những người thiếu niềm tin tại sao ?</i> Đáp : Thừa, những người thiếu niềm tin tại vì họ không tin nơi khả năng của chính họ có thể đạt thành, cho nên đi đến nửa chừng đâm ra chán chừ kỳ thật niềm tin là do họ tự hành mà thôi, Tiên, Thánh, Phật có nhắc “Thiên Đàng Địa Ngục do tâm mà ra”, bỏ mất tâm thành thì vạn sự không xong.	Ngày 05 tháng 09 năm 1992 6) Hỏi : <i>Hôm nay Bé lại lên đường ra về, Bé nghĩ sao về những người ở lại ?</i> Đáp : Thừa, nghiệp chướng của mỗi người phải tự giải, Bé đã trao pháp cho mọi người chung hành chung tiến, nếu thiếu thành thật với chính họ thì họ sẽ thiệt thòi mà thôi. Kệ: Sanh ra không đứng lại ngồi yên Tạo động chơn tâm tự cảm phiền Lo lắng chi chi tâm chẳng dứt Thành tâm niệm Phật sống bình yên.

Ngày 06 tháng 09 năm 1992

7) Hỏi : Bé từ giã bạn đạo Pháp về Montreal trên chuyến bay có gì lạ ?

Đáp : Thưa, Bé nhận thấy cuộc hành trình vượt Đại Tây Dương, phi cơ phải vượt qua giai đoạn khó khăn vì sự chấn động của mặt biển, tạo ra một tinh thần bất ổn cho mọi người. Tâm Bé hướng thượng cảm thấy sự sống chết không có gì đặc biệt cả, Thượng Đế vẫn ban ơn cho mọi người được bình an đến nơi, trễ 1:30. Đối với người tu trong động có tịnh nhờ bửu pháp đã nắm được, cảm thấy sự thương yêu và giúp đỡ của Thượng Đế cùng chư Phật vô bờ bến. Cuộc thay đổi liên liên từ mặt đất cho đến không trung, nhơn loại phải chấp nhận từ đây cho đến năm 2001 thì mới bắt đầu được yên vui. Người tu thiền phải dày công thiền nhiều hơn để có cơ hội dự cuộc thanh lọc vĩ đại của Trời Đất.

Kệ:

Thiên cơ chuyển biến khắp nơi nơi
Lãnh vực thương yêu chuyển bởi Trời
Khấn khít chung cùng duyên tận độ
Quán thông thanh tịnh rõ chơn lời.

Vận Chuyển Cơ Hình (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Trong giờ thiền đó ông Tám. Có bữa thiền tôi thấy nó nhỏ, nhỏ xíu còn bằng ngón tay, tôi thấy tôi nhỏ xíu, làm như mất hết rồi.

Thầy: Lăn lăn cái ghò ghề không còn nữa.

Bạn đạo: Thấy nhỏ là tốt hả ông Tám.

Thầy: Thấy lớn còn nặng hơn.

Bạn đạo: Thấy nó nhỏ, nó nhỏ lại, nhỏ xíu lại bằng ngón tay, rồi hồi mới trở lại bình thường, hồi mê thấy nhỏ xíu lại hà, tan hết, tan mất hết.

Thầy: Bây giờ những người tu mở được con mắt này dòm người nào người nấy cũng đẹp. Xin lỗi, thằng nào cũng đẹp, thằng nào cũng dễ thương, baby. (Thầy cười). Con nít dễ thương, dễ thương hơn. Thành ra người đạo người ta thích nói chuyện với người ta và nói nhiều chừng nào người ta thích chừng nấy. Bởi vì, nó dòm thằng mấy thằng nhỏ đó nó nói chuyện. (Mọi người cười). Nghe thấy thích. Như tôi nói chuyện các bạn nãy giờ tôi đâu có dòm vô cái bản chất, cái địa vị, cái ghò ghề bên ngoài, tôi đâu có dòm chi, tôi dòm cái duyên dáng bên trong tôi nói chuyện. Cho nên, các bạn nghe nó nhẹ lắm, nghe nó vui, nó thấy thích thú mà thấy nó phản ảnh trở lại. Dòm thấy mặt ông Tám như con nít, nhưng chính mình là con nít, thấy không ? Dòm thấy mặt ông Tám dễ thương, chính mình là dễ thương. Có gì đâu, cái gương, cái thánh thai. Cái gương nó rọi lại thấy tôi sao thì trong tâm mình nó vậy đó, nó mới nhẹ nhàng. Người ta nói Phật tức tâm đó, thấy không ?

Nhiều người nói: Ồ, để nó chun vô nó hỏi ông Tám nãy kia, kia nọ, nhiều điều lắm, nhưng mà vô đâu có mấy câu hết rồi. Tại sao? Bởi vì nói chuyện với thằng nhỏ đó rồi, thằng nhỏ đó hết nhiều chuyện. (Thầy cười). Có gì đâu! Chớ đừng nói ông già này, ông già này lớn tuổi hơn thằng nhỏ, không có ông già nào hết phải không ? Trong đó nó tươi đẹp, chớ nó không phải là ông già. Ông bây giờ, nhiều khi ông rọi kiếng, ông mới thấy ông già, chớ ông ngồi ông tu thiền, ông đâu có biết ông là ông già. Hỏi ông coi, ông đâu có biết ông già, thấy nó khỏe nó trẻ trung bởi vì nó nhỏ. Phần hồn người nào cũng tươi hết. Xuống thấp chừng nào thấy già chừng nấy,

mà lên cao chừng nào thấy trẻ chừng nấy, thấy chưa ? Xuống thấp chừng nào thấy già chừng nấy.

Đó, bây giờ ở đời chúng ta lấy âm thanh để phân luận cái vụ đó. Anh nói về văn chương xây dựng cõi mở, anh thấy con người của anh nó trẻ trung nhẹ nhàng không? Anh chửi mắng như bà bán cá, anh thấy nó nặng nhọc không? Thấy nó ghò ghề như xe tăng không? Thấy chưa ? Thì cái phần điển chúng ta xuống chừng nào thì nặng chừng nấy, mà lên chừng nào thì nhẹ chừng nấy. Phần hồn chúng ta cũng vậy. Cho nên nhiều người ngồi thiền, chu cha tôi thấy mặt ông Tám giống con quỷ quá. Nó quỷ, nó sạm quá. (Thầy cười). !!! Bởi vì ông Tám là miếng gương cho nó rọi, nó thấy ông Tám giống con quỷ, thấy không ? Rồi một chập, nói ông Tám nói dễ thương quá là nó được nhẹ rồi. Nó được nhẹ rồi, nó rọi vô cái kiếng này nó thấy nó dễ thương. Đó, nhiều cái dâm loạn trong nó mà nó dòm nó thấy ông Tám làm những điều dâm loạn bất chánh. Mà chính nó trong đó còn dâm loạn, chưa giải quyết được, cũng như miếng kiếng vậy, thấy không ? Nói cái đó là ông hiểu.

Nhiều người xuất hồn lên tôi đương thấy ông Phật, mừng quá. Trật Trời! Tôi quý chớ ông Phật nào quý. Tôi quý, thấy chưa! Khi mình hiểu cái điểm đó mình dễ tu. Tất cả cái gì đều mình sai hết, mình ráng tu cho nó nhẹ là đúng hơn, khỏi phân vân vọng động nữa, chỉ có một mức đó là đi, không mất thì giờ, và tiền hóa dễ dãi. Gặp một lần, thấy nhẹ một lần. (Thầy cười).

Bạn đạo: ... (nghe không rõ). Bất kì cái pháp nào, nếu ở trong đó có một lòng từ bi, hi xả, yêu thương người khác thì cái điểm đó nó lại làm cho con người trẻ đẹp.

Thầy: Chớ sao, nó có. Bởi vì, cái tế bào của nó sống động hết rồi. Tế bào nó sống với chủ như ông trong tình thương yêu và xây dựng. Lục căn, lục trần nó được hưởng sự thương yêu của chủ như ông, cũng như nó đã cảm mến chủ như ông và nó thương yêu chủ như ông, thì tự nhiên nó phải tươi, đâu có cần phải chích, tiêm bổ, không cần uống thuốc bổ. Rồi từ ngôn ngữ hành động của nó đều ở trong thương yêu hết. Đó, nó vậy đó.

Bạn đạo: Có để ý từ bữa tôi trở lại đây tới bây giờ tôi trẻ ra luôn không?

Bạn đạo: Dạ, tốt. Em thấy da mặt anh đỏ nhiều lắm. Hôm nọ thấy màu xanh hôm nay thấy đỏ lên... (nghe không rõ).

Bạn đạo: Từ bữa ông Tám phá chấp cho tôi đó. Nói “Thiên đường chưa mở, đóng cửa địa ngục. Lung tung xong...”

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Cho nên, anh đã gặp bác sĩ trị bệnh đúng lúc. (Thầy cười). Chích nhiều mũi thanh điển.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Nhưng mà anh dùng cái thương yêu như tôi nói. Anh thương yêu chị chừng nào, anh phải tu nhiều chừng nấy. Anh tu nhiều chừng nấy thì chị sẽ nhẹ chừng nấy. Đó, anh thấy không? Khi mà anh thiền cái đó được nhẹ rồi, anh thấy anh sung sướng nữa, sung sướng quá chừng, hạnh phúc quá chừng. Thấy cái hạnh phúc đời đời chứ không phải hạnh phúc trong một giai đoạn của con người trăm năm đâu. Đó, tu tới cái đó mới thấy hạnh phúc.

Con, mẹ, chồng đều tu hết thì cái gia đình hạnh phúc đời đời. Cái hạnh phúc này mỗi giới, mỗi căn phải trở về nguyên căn của nó, và mỗi người sẽ hưởng được đời đời. Cái mong muốn của anh muốn các cháu hưởng đời đời, thì các cháu tu như anh, nhưng anh phải tu để các cháu ảnh hưởng tư tưởng. Rồi các cháu sẽ hưởng tới đời đời, thanh tịnh là hưởng đời đời.

Bây giờ, các cháu đi học trong trường này kia, kia nọ, lý thuyết nhiều quá rồi, đã làm gì được cho nội tâm chưa? Bây giờ, hành để hòa hợp với những cái lý thuyết mình học, thì mình thấy thanh tịnh còn mau hơn người thường và mình sẽ hưởng đời đời trong nội tâm của mình, mình còn dư mình mới bố thí và giúp đỡ người ta. Giúp đỡ không phải tiền bạc, nhưng lời nói hay là thanh điển của chúng ta là đủ rồi. Giúp cho người ta trở về quê xưa chôn cũ, cái đó mới giá trị. Giúp cho người ta tranh giành rồi thất bại, giúp chi, thấy không?

Bạn đạo: Thưa ông Tám tôi có cái này xin thứ lỗi với ông Tám. Cái điều cấm kỵ của ông Tám, tôi có phạm vô thì chắc có bị phạt đó. Cháu nó, hồi trước cách đây chừng bốn năm tháng, từ nhà tôi mới mất, tôi nhớ quá không biết làm cái gì cho đỡ nhớ. Cháu nó mới gặp một cái người, nó giới thiệu một cái người mà gọi hồn đó, thì có mời nhà tôi về nói chuyện, nhưng mà sau đó tôi mới hiểu tại sao mà ông Tám cấm. Thì cháu bữa đó nó ngồi làm

medium⁽¹⁾ đó. Nó ngồi, nó nói nhiều chuyện thì tôi cũng rất là kinh ngạc, bởi vì nó rất là đúng, mà khoa học không diễn tả, không cắt nghĩa được. Nhưng mà từ đó, riết cái người mà có nhập một lần với cháu thì họ hay đùa. Thành thử hôm nay tôi dẫn cháu tới để cho nó được gần ông Tám, nhờ tình thương ông Tám như phạm lỗi một lần vậy, bây giờ nếu mà mình muốn làm sao cho nó, người kia họ đừng có tới mà họ, Bởi vì cái người đi mời đó, khi mời người quen thôi ... (nghe không rõ).

Thầy: Cái đó nó chỉ tu thôi. Nó chỉ tu và để hiểu cao siêu của mẹ nó, thấy không? Hiểu sự cao siêu của Trời đất thì những phần đó người ta chỉ mượn thôi. Nó nói phong phúc làm sao không phong phúc được, mượn cái cơ thể, cái chi nhánh của người đó nói ra làm sao nói không đúng, anh thấy chưa? Đó, cho nên bây giờ nó tu, nó hóa giải, nó tu nó hóa giải đi, nó chỉ tu nó hóa giải. Nhưng mà nó không cần phải nhờ nhờ người đó nữa, nó chỉ cảm ơn giúp tôi giai đoạn đó. Bây giờ, tôi phải tiến hóa, thấy không? Chớ tôi không có phụ ai hết. Nhưng mà tu cái pháp này không có ai ghét. Nó tu nó tiến hóa đừng có nghĩ mình ở đây sống không vĩnh viễn, mình thấy người mẹ sống không vĩnh viễn thì mình cũng không vĩnh viễn. Tại sao mình còn kêu trở lại làm cái gì? Cái phần hành ở bên đó, nó sẽ tiến hóa bên đó; phần hành bên này tiến hóa bên này. Nhưng mà sự liên kết đời đạo nó có, âm dương nó có. Bây giờ, mình chịu tu thành cái khối thanh điển, nó cũng chiếu đường cho đối phương để đi được, nhanh hơn. Nhiều người ở thế gian nói: Trời ơi! Tôi bí rồi nhờ ông bà giúp đỡ bữa nay tôi mới làm ăn được. Nhưng bên kia người ta có người tu, người ta chiếu hóa bên này mình sáng suốt, mình mới làm ra được. Bây giờ, mình tu mình đem sáng suốt cho bên kia, mình trả cái hiếu. Chồng thì trả nghĩa, con trả hiếu, phải tu.

Bạn đạo: Hồi hướng.

Thầy: Hồi hướng đem tư tưởng lành tới đó. Mà mình tu chừng nào, bởi vì cái sự liên quan nó không có dứt. Nó hướng về con nó, mà con nó là một khối thanh thì nó mừng nó được tiến hóa. Nó hướng về chồng nó mà chồng nó là một khối thanh nó được tiến hóa. Cho nên, chúng ta yêu một vị Phật thì chúng ta được tiến hóa, khối thanh thôi, có bao nhiêu đó thôi. Tự nó giải là hết, cái đó cũng không phải là cái phạm. Bởi vì, cái chuyện ở thế gian chuyện đời mà ai cũng mong muốn có sự đó. Không

¹ Medium: đồng cốt.

phải cái đó cái lầm lỗi, nhưng mà tôi muốn thấy sự thật nó ra thế nào? Nhưng mà rốt cuộc bây giờ tôi thấy cái sự thật rõ hơn nữa là tôi phải trở về thanh tịnh để tôi xét sự thật. Chớ bây giờ, cũng chưa chứng minh sự đó là thật nữa, thấy không? Anh cầu cơ thì anh nói việc gia đình anh trúng chứ ai nói trúng, thấy chưa? (Thầy cười). Nó ở trong đó rồi, chụp hình hết rồi.

Cho nên, cái chuyện nó rõ như ban ngày. Minh người có học và được sự giáo huấn rất nhiều của những người sáng suốt trong lịch sử thì thấy rõ, thì chúng ta mới tóm gộp. Tại vì chúng ta yếu hèn là khối óc này chưa được mạnh. Bây giờ, chúng ta có phương pháp luyện cho khối óc này, cái linh điện nó mạnh tương đồng với thiêng liêng thì trước mắt chớ đâu xa, thấy không? Lo chi bận tâm làm gì, vô ích. Tu đi rồi nó khỏe, nó trẻ và nó gần chơn lý lắm. Chính những vị tu và những vị linh mục cũng

ngiên cứu với tôi rồi họ thấy phải tu, phải thiền. Chớ còn không quý vị trong vòng luân quần mà thôi. Thành ra bây giờ nhiều ông Cha cũng thiền được.

Bạn đạo: Tôi có đọc một cuốn sách của một vị giám mục, đây ông Tám, viết về ấy thì thấy họ đàm đạo, hiểu nhiều cái giống như ông Tám giảng đường lối vô vi. Nhưng đều có một cái người Tây Phương chưa có quen với cái kêu bằng là thấy được cái khi mà cực tịnh thì cái kia mới động, cái đó người Tây phương chưa hiểu.

Thầy: Chưa thấy! Bởi vì họ không làm vô trong. Họ lấy cái lý thôi, cái lý xét thôi. Thành ra, cái trong này nó động, họ giải quyết không được. Bây giờ, mình có cái pháp đẹp ở trong này cho nó bớt động. Rồi cái lý, hai cái phối hợp, nó mới đi đúng hơn. Thôi đi về há. Hết giờ.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 18/12/1977)

NỖI SỢ

Không biết nỗi sợ từ đâu trỗi dậy trong lòng con người, khi một người đứng trước nghịch cảnh, họ sẽ sợ một cái gì đó không may xảy ra. Để xóa bỏ nỗi sợ này họ nhờ một đấng Chí Tôn nào đó gia hộ hay lập **Đàn Trai Tăng cầu siêu giải nạn**, không biết sự phù hộ là giúp cho mình **hết sợ** hay **hết nạn**... cũng khó hiểu !

Có những đêm, mình uống cà phê tối trước cửa nhà một mình, khi uống xong đóng cửa lại thì sợ... sợ một người nào đó nhìn thấy mình... thiệt tình chẳng hiểu nỗi ?

Hồi nhỏ còn đi học, cô giáo kêu mình lên sinh hoạt trước lớp, mình run tới mức độ cô giáo phải thay một bạn khác vì mình quá sợ...

Mình đã sống với nỗi sợ bất thường này từ dạo đó đến nay, mình ao ước Ông Trên phù hộ có một lòng dũng cảm để đối phó với cuộc đời, và lời ước nguyện đã biến thành sự thật, Trời độ chuyển có một pháp môn Thiên Định, tự hành tự cứu đến với mình.

Thực hành một thời gian dần dần hồi phục chức năng định thân, mới hiểu ra rằng **thần kinh mình yếu, nên dễ xúc cảm với ngoại cảnh, dễ lo, dễ sợ**.

Thôi thì ! Cái gì qua cho qua luôn, quá khứ vẫn là quá khứ, tương lai thì xa vời vợi, còn bây giờ trong giây phút hiện tại này mình nắm lấy cái pháp Điền Quang làm hành trang đi từng bước trên vạn nẻo đường trần.

*Nỗi sợ cùng ta tới kiếp này
Tận cùng nỗi sợ mấy người hay
Thức tâm nhẹ bước lòng thanh thản
Nỗi sợ qua rồi tự gió bay.*

TG: TSP

VÔ VI LÀ AI?

Tác giả: Khương bửu Võ

1. Có lần Đức Thầy nói với một nhóm bạn đạo Nam California, trong đó có tôi: “Thượng Đế lựa chọn những người có thành tích tu học xuất sắc nhất trên Thiên Đàng đưa xuống thế gian kỳ này”.

Có hai đợt. Đợt đầu tiên cách đây 500 năm (trong băng giảng “Từ Bi là sức mạnh”) là thời vua Sùng Chính bên Trung Hoa. Phật Di Lạc sau lần làm vua này chắc sẽ không bao giờ còn dám nữa! Trong các bài giảng, Đức Thầy hay nhắc Tần Thủy Hoàng hoặc “Mấy người làm vua còn bỏ ngôi đi tu, bạn đạo Vô Vi không nên thích làm vua”.

Đợt thứ nhì cách đây 300 năm, có thể là thời vua Quang Trung.

Kiếp này, linh hồn và vía xuống thể xác ông Lương sĩ Hằng không bị ăn cháo lú Bà Mạnh, nên vẫn còn sáng suốt (Khi được tôi hỏi, Đức Thầy trả lời: hồn xuống trước, vía xuống sau), nhớ nhiệm vụ phải làm, kiếm Đức Tổ Sư để tu chứ không làm vua!

2. Có bạn ở Nam Cali. hỏi Đức Thầy chọn người tu Vô Vi theo tiêu chuẩn nào? Đức Thầy trả lời: “Đa số đều đã tu 5, 7 kiếp. Tệ nhất là đã tu tinh tấn 3 kiếp”.

Đức Thầy có nói với một bạn đạo bên Pháp là người này “đã tu 49 hay 50 kiếp rồi, còn 3 kiếp nữa thì đắc đạo. Kiếp này gặp Vô Vi, hi vọng chỉ cần một kiếp thì xong.” Như vậy vị này không phải trong nhóm đã về Thiên Đàng mới xuống trở lại, tức là không phải “gốc Vô Vi”.

3. Đức Thầy cũng nói với bạn đã hỏi câu trên: “Bạn đạo Vô Vi trong tương lai sẽ bỏ Vô Vi để trở lại gốc cũ của họ” (Vì không phải gốc Vô Vi). Theo tôi thấy nếu có điễn rút bộ đầu thì rất khó bỏ tu. Đức Thầy chỉ có nhiệm vụ với nhóm nhỏ các người mới đầu thai xuống. Còn đám đông quần chúng thì chắc phải đợi các bạn đạo tiến đến Niết Bàn và Nguồn Cội.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 22 tháng 7 năm 1972

Hướng thượng tâm hành giải nội nguy
Bình tâm phê phán thế sanh tùy
Khả năng đồng tiến do tâm phát
Trí tuệ thông khai chuyển hợp thì

Địa cầu bộ óc chuyển ghi
Điểm sanh sanh hóa duy trì thế sanh
Chứng minh lưu diệt phân hành
Phân cao phân thấp phân thành điển quang
Thiên đàng địa ngục đôi đàng
Trước thanh hai ngã giữ giành muôn năm
Chuyển theo kẻ tóc tơ tầm
Khi thanh khi trước khi nằm đứng đi
Đường đời sướng khổ phân bì
Dở hay trang trí hợp thì phải theo
Lắm khi xét thấy mình nghèo
Trí cao thân nặng khó đèo đến nơi
Tiên gia thích hợp cảnh trời
Người ta cũng thích mở lời chẳng đi
Đấu tranh sân hận tạc ghi
Chẳng lo tu luyện chẳng vì hồn khôn
Chỉ lo tạo thế sanh tồn
Dồn tâm động loạn vĩa hồn bất minh
Khổ bao là khổ duyên tình
Hy sinh vô hiệu thân hình rã tan!
Trí tâm hướng thượng thiên đàng
Tự lo giải thoát vệt màn u minh
Hồn thời nhỏ nhẹ đẹp xinh
Vĩa thời thanh gọn thâm tình khai minh
Muốn tu phải mở nội tình
Biết mình biết họ sửa mình tiến thân
Gắng tu tự luyện chuyên cần
Đường đời là thế mỗi phần mỗi riêng.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Ba

ĐẠO CÔI ÂM DƯƠNG THẨM GIAO BỘ SẢNH

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 30 tháng 8 năm Bính Thìn (1976)

Thơ

*Phật hải vô ba tuyệt điểm trần
Tiên sơn hữu lộ vấn tâm lân
Kim Ô Ngọc Thổ như hào chuyển
Lục đạo phân phân cảm khái thân.*

Dịch

Biển Phật bình yên nước lắng trong
Non tiên sẵn lối hỏi ngay lòng
Vàng Ô bóng nguyệt như giao hảo
Sáu mối tơ vò hẩn gỡ xong.

Tế Phật: Này Dương Sinh, hãy chuẩn bị đi dạo âm ty.

Dương Sinh: Xin vâng lệnh, con đã lên đài sen, mắt nhắm lại rồi.

Tế Phật: Lên đường... hay quá, xuống đài sen.

Dương Sinh: Thưa thầy, ngã đường này tại sao lại có một đám đông ồn ào náo nhiệt thế kia, là người dương thế họ xuống đây làm gì?

Tế Phật: Đây là biên giới giữa âm phủ với dương gian, đám đông đó đều là những vong hồn vừa mới xuống âm ty nên đang trình báo. Chớ có hỏi nhiều, để ta đưa người tới thăm Giao Bộ Sảnh, xem xét Giao Bộ Quan. Những gì thắc mắc người hỏi cho kỹ, đừng có ngại ngần.

Giao Bộ Quan: Hoan nghênh Tế Phật và Dương Thiện sinh tới thăm, xin mời vào sảnh đường. Bữa trước đón tiếp không được nồng hậu, xin thứ lỗi cho. Mời ngồi, vì thời giờ eo hẹp, nên chưa báo cáo với các viên chức của bản sảnh được, không rõ Dương Thiện Sinh có chi thắc mắc không?

Dương Sinh: Xin cho biết biên giới giữa côi âm và côi dương là chỗ nào?

Giao Bộ Quan: Biên giới của côi âm và côi dương là chỗ dương gian và âm phủ tiếp giáp nhau, nhưng đây gần âm phủ hơn. Người đời sau khi chết phải tới đây trình sở hộ tịch với bản sảnh đường. Sau khi đăng ký đăng hoàng rồi, kẻ thiện đức được phúc thần dẫn xuống âm phủ tham quan, kẻ ác đức bị thần quỷ Hắc Bạch dẫn tới quỷ môn quan, giao cho đệ nhất tòa xử trị.

Dương Sinh: Có bao nhiêu sở hộ tịch ghi tên tuổi người trần thế?

Giao Bộ Quan: Thế nhân có ba cuốn sổ hộ tịch. Nguyên tịch là sổ đầu tiên ở thiên đường, ghi chép những linh hồn thuở mới đầu thai, gọi là sổ gốc. Ký tịch là sổ ghi lúc còn tại thế. Phân tịch là sổ ghi ở âm phủ. Kẻ không làm điều phước ở thế gian, khi chết về cõi âm không được lên cõi Trời. Địa ngục cũng giống như nhà giam ở cõi trần, là chỗ để trừng phạt kẻ phạm tội. Chôn đó không phải là chôn quê cha. Chỉ khi nào ở cõi thế chấm lo tu đạo, chết mới có thể trở lại thiên đường là chôn nhà cũ quê xưa đích thực.

Dương Sinh: Người dương thế khi chết, bên chân họ thường thấy con cháu đốt giấy tiền, gọi là đốt giấy cước vĩ, thắp đèn dầu gọi là đốt đèn cước vĩ không hiểu có dụng ý gì?

Giao Bộ Quan: Người trần thế khi chết hồn phách thoát li nhục thể, ban đầu tuy có âm binh dẫn đường song vẫn mơ mơ, hồ hồ, lừng lờ, lằng đằng, khó có thể tự chủ. Cho nên người thân ở cõi trần sợ đường đi của tổ tiên ở cõi âm tối tăm mờ mịt, do đó muốn cầu cho đường đi của tiền nhân thuận lợi, nên đốt giấy tiền là nghĩ rằng tiền nhân có thể dùng làm lộ phí, đốt đèn dầu nghĩ rằng đèn chiếu sáng được đường tối tăm. Việc làm này do lòng hiếu thảo của con cháu đối với người trên thật là chu đáo, đáng khen ngợi. Nhưng đường âm phủ chẳng thể hồi lộ, qua được hay không đều tự mình thôi. Lúc sống nếu như tâm địa đen tối, chỉ ý vào vài chén dầu, đám ngọn bắc chắc chắn sẽ không cứu chuộc nổi.

Dương Sinh: Hiện thời dương gian khoa học phát đạt, cuộc sống được đề cao đúng mức, tổ tiên tạ thế, con cháu đời sau dùng giấy và hồ làm thành nhà cao, ti vi màu, quạt máy, xe hơi, xa lông, giường nệm mát hảo hạng cung cấp cho tổ tiên xài. Chẳng hiểu những món đồ có tới được âm phủ để kẻ chết dùng không?

Giao Bộ Quan: Người trần thế quá ngây ngô, nghĩ ngợi thật thà chân chất, lúc sống không dùng những phương tiện đó cho thoải thích, xuống âm phủ đường xá nhỏ hẹp quanh co, đường đi có lắm vấn đề, nếu đi xe nhất định gây ra tai nạn, vả lại âm phủ không có trạm xăng, dùng xe hơi không thích dụng. Đến như mấy thứ quạt máy, giường nệm mát, sử dụng ở dương gian rất tốt, còn ở âm phủ đã chuẩn bị sẵn ván kê dưới đất để đón tiếp tội hồn khi lâm ngục. Ví bằng cầu cho được bình yên còn khó, huống nữa lại còn cầu hưởng thụ. Lúc sống cờ bạc rượu chè, không ác nghiệp nào là không phạm, khi xuống âm phủ đã bị nhốt vào ngục để thọ hình, lại còn muốn có những thứ đó để tiêu khiển, thì quả thực người đời hiện tại mộng hão quá nhiều.

Dương Sinh: Thưa ân sư, hôm trước thầy dẫn con dạo địa ngục, thoát tiên thấy núi Tâm Đầu, sao bây giờ lại là biên giới Âm Dương, con thấy quá mơ hồ?

Tế Phật: Con đi theo thầy, thầy chỉ cho con sẽ rõ. Nay Giao Bộ Quan, thầy trò chúng tôi xin cáo từ.

Giao Bộ Quan: Thưa có điều chi sơ xuất, xin lượng thứ cho.

Tế Phật: Chớ khách sáo.

Dương Sinh: Cảm tạ Giao Bộ Quan đã chỉ dạy rõ bến mê, chúng tôi xin cáo biệt. Thưa ân sư, xin thầy chỉ dạy ngay cho con được rõ về núi Tâm Đầu cùng biên giới Âm Phủ, Dương Gian như thầy đã hứa.

Tế Phật: Hôm trước thầy đã đưa con tới chốn này.

Dương Sinh: A, ba chữ Tâm Đầu Sơn hiện ra sáng rõ, cảnh sắc Âm Dương Giới tự nhiên biến mất.

Tế Phật: Núi Tâm đầu cũng như biên giới Âm Phủ, Dương Gian. Người cõi thế nếu như lúc sống chuyên làm điều ác, một sớm chết đi, bị âm binh áp giải tới đây, nhân vì tinh thần cũ không trong sạch, thấy ánh sáng chói ngời trên đỉnh núi, hai mắt khó mở, khụy chân rớt xuống hang không đáy nơi sườn núi Tâm Đầu. Hang không đáy ăn thông với Âm Dương Giới dưới âm phủ. Nếu là người tu đạo có đức lớn, nhờ công quả tròn đầy, linh hồn đi tới chốn này gặp được luồng sáng huy hoàng rực rỡ xuất hiện từ trên đỉnh núi đưa thẳng tới đường lớn nhà Trời. Rồi được tiên đồng, ngọc nữ nghênh đón vào cửa nhà Trời. Nếu là hạng đức thiện ở bậc trung và tiểu thì gặp được con đường rộng hai trượng, do phúc thần dẫn tới Âm Dương Giới trình diện, rồi sau đem vào địa ngục giao cho Minh Vương điều tra. Lúc sống công đức nhiều được dẫn vào Chúng Thiện Sở hoặc nhờ có duyên Tiên Phật độ, được đem về các tầng Trời tu luyện lại. Hôm nay thời giờ đã trễ, chúng ta trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Thưa tuân mệnh, con đã lên đài sen.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập vào thể xác.

(còn tiếp)

